

přednáší se »Kriminologie« (opět 3 hod. týdně), rozpočtená na dva semestry. Dosud probráno a kriticky posouzeno učení školy klasické a pozitivistické i jejích čelrých representantů, podstata zločinu, odpovědnost mravní i sociální. V dalších přednáškách má být zkoumán zločin, zejména po stránce psychologické a objasněny příčiny zločinu. Z výsledků tohoto zkoumání hodlá zakladatel a ředitel tohoto ústavu prof. Milota vyvoditi důsledky kriminálně-politické.

Mimo to snaží se prof. Milota svoje výklady také po stránce praktické demonstrovati. K tomuto účelu konají se praktická cvičení, v nichž jsou posluchači, na podkladě skutečných případů (vražda a jiné), upozorňováni na způsob pátrání a zjišťování trest. činů i pachatele, při čemž přihlíží stále k novým objevům a methodám tohoto oboru. Ochotou policej. ředitelství (zejména pol. ředitele Dr. Klímy a oddělení kriminologického), které — jak prof. Milota ve své úvodní přednášce zdůraznil — vyšlo těmto snahám ve všech směrech vstříc, bylo umožněno, aby těmto cvičením byl dán praktický podklad. K tomu účelu dalo pol. ředitelství k dispozici své pěkně zřízené policejní museum, svá zařízení a místnosti ve své nové budově.

Ředitel tohoto ústavu, hodlá v dalším postupu zkoumati jednotlivé trestní případy po způsobu klinickém, pro účely vědecké i praktické (soudu, stát. zastupitelstev, polic. ředitelství) a pořádati praktický výcvik, jak univ. posluchačů, tak i orgánů, kterým je svěřen výkon trestní represe.

Prof. Milota založením tohoto ústavu, obohatil právnickou fakultu univ. Komenského v Bratislavě, opět o jeden velmi cenný ústav jediný, jemuž podobným se nemůže pochlubit ještě žádná universita, v Čsl. republice. (Doposud jen v Praze ve formě kriminologického kursu, založeného letos prof. Dr. Miříčkou). Úspěch tento budiž prof. Milotovi přičten k jeho dobru tím více, poněvadž právnická fakulta ještě do nedávna těžce zápasila s nedostatky místností a dnes, hlavně přičiněním jeho a prof. sboru, může se již pochlubiti s ústavu takové hodnoty, jako je tento.

Doposud v začátcích, ale zájem, který se jeví o tuto činnost prof. Miloty, svědčí o jeho potřebě a také zdu. —era.

LITERATURA.

Revue internationale de la théorie du droit. Roč. I. Seš. 1. Ku zprávě uveřejněné v minulém čísle dodávám stručný referát o jednotlivých příspěvcích 1. sešitu Revue.

Kelsen: Podstata státu. Stát je řád lidského jednání a to řád normativní. Specifická existence právního řádu spočívá v platnosti norem. Státní řád pokládá se za normativně platný jen tehdy, když skutečné jednání lidské odpovídá jeho obsahu alespoň do určité míry. I cestou empirickou dojde se k syrehu naznačenému pojmu: Ve skutečnosti existují pouze lidská jednání. Teprve existence normy umožní nám přičítati jednotlivé úkony lidí státu. Stát jako subjekt těchto úkonů je personifikovaným výrazem pro jednotnost právního řádu.

Od ostatních společenských útvarů rozeznává se stát tím, že je řádem donucovacím. Donucovací aparát a právní řád jsou totožny. Spjetí dvou skutkových dějů pomocí výrazu »má býti« nazýváme přičítáním. Je to analogie kausalit v oboru věd přírodních. Subjektivní právo plyne z pojmu právní povinnosti. Je to právní norma ve vztahu k určitému jednotlivci. Každá norma stanoví povinnost, avšak z každé normy neplyne oprávnění.

Stát a právo jsou pojmy splývající, identické. Stát je pouze personifikací právního řádu. Dualismus, jež konstruuje panující nauka mezi státem a právem, je příkladem, jak je možno chybně zdvojiti předmět poznávání.

Bonnard: Nauka Duguítova o právu a státu. Bonnard snaží se shrnouti stručně ve svém článku celý obsah učení Duguítova, jehož